

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΤΑΛΕΓΕΝΤΑ

ὑ π ὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΡ. ΚΟΝΤΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

καὶ

Τακτικοῦ μέλους τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικοῦ

Διδασκαλικοῦ Συλλόγου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Φυλλάδιον Πρώτον

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ:

Τυπογραφεῖον ἡ ΙΟΝΙΑ.

1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

=16=

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

186705

ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΤΑ

ὕ π ὀ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΡ. ΚΟΝΤΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

xxi

Τακτικὸς μέλος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικοῦ

Διδασκαλικοῦ Συλλόγου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ



ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Τυπογραφεῖον ἡ ΙΟΝΙΑ.

1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ  
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL. 22. 98.0032



## Τῷ ἀναγνώστῃ.

Ἰπείκων εἰς προτροπὰς σεβαστῶν φίλων συνέλεξα τραγούδια, παραμύθια κτλ. Παραβαλὼν δὲ τὰ ἄσματα μετὰ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ Fauriel, Tommasèo, Μανούσου, Ζημπελίου, Passow, Δελέκου, Χασιώτου, Legrand καὶ Σταματέλου, δημοσιεύω τινὰ εἰσέτι ἀνέκδοτα τῇ προσθήκῃ τινῶν παραμυθίων κτλ. χάριν τῶν καταγινομένων εἰς τὰς μελέτας τοῦ τοιοῦτου εἶδους.

Αἱ συλλογαὶ, ὧν ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, κοσμοῦνται τινὲς μὲν διὰ σοφῶν προλεγομένων, τινὲς δὲ διὰ σπουδαίων παρατηρήσεων, ὧν ἡ μικρὰ μας συλλογὴ στερεῖται.

Ἡδυνήθην ἴσως κάλλιον τῶν ἄλλων νὰ συλλέξω αὐτὰ, διότι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατεχόντων ἐγεννήθην, ζῶ, αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐγενόμην αὐτήκοος, αὐτοῦ ἀκολουθῶ ἐν τῷ γάμῳ, τῷ θανάτῳ καὶ ταῖς ἐν γένει περιστάσεσι τοῦ χωρικοῦ βίου.

Δὲν θὰ ἦτο ἀσύγγνωστος ἀμέλεια, καὶ τοι δυνάμενος νὰ συλλέξω τὰς ὠραιότητας ταύτας ἐν αἷι καταφαίνεται τὸ ὕψιστον τῆς νοητικῆς δυνάμεώς τοῦ λαοῦ ὡς ἰσχυρίζονται πολλοὶ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνός μας, ἐὰν δὲν ἔπραττον τοῦτο;

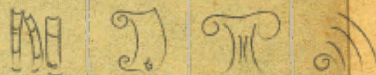
Εὐχομαι καὶ ἡ μικρὰ συλλογὴ αὕτη ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος, ἔστω καὶ κατ' ὀλίγον, τοῖς φίλοις τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ.

Ἐν Γαλιουρίῳ, τῇ 30 Νοεμβρίου 1877.

Γεώργιος Ἀρ. Κορτσός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ  
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

## ΜΥΡΟΛΟΓΙΑ.

1.

Ἐχτὲς ἐπερνοδιάβαινα, τῇ Παναγιᾷς τὴν πόρτα.  
Ἄκουω τὸ μνήμα καὶ βροντάει καὶ βαρυαναστενάζει.  
— Μὰ τί ἔχεις μνήμα καὶ βογκᾷς καὶ βαρυαναστενάζεις;  
Μήνα τὸ χῶμα σοῦ βαρεῖ, μήνα ἢ μαύρη πλάκα;  
— Μήτε τὸ χῶμα μου 'βαρεῖ, μήτε ν ἢ μαύρη πλάκα,  
Μήτε τὸ μαξιλάρι μου, στραβὰ ζ' τὴν κεφαλῇ μου.  
Τ' ἀπάνου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι γλυκὸ 'σὰ μέλι,  
Τοῦ κάτω κόσμου τὸ νερὸ εἶναι πικρὸ φαρμάκι.  
Παίρνουν ττῆ νεικίς γιὰ τὸ χορδὸ, τσοῦ νειυῶς γιὰ τὸ τραγοῦδι,  
Παίρνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά νὰ 'περετεῦν ττῆ τάβλαις,  
Καὶ παίρνουν καὶ τσοῦ γέροντες γιὰ τὰ καλὰ τὰ λόγια.

2.

Μαρία μου ἀνακεφάλισε κῆ ἀσήκου κῆ ἄστα 'πάνου,  
Νὰ ἰδῆς; 'σάν ποιὸς σὲ θλίβεται, 'σάν ποιὸς σὲ κλαίει κάλλιο.  
Σὲ κλαῖνε ν ἢ κοπέλαις σου, 'ποῦ ἀνασασμὸ δὲν ἔχουν,  
Σὲ κλαῖνε κ' ἢ γειτόνισσαις ἢ πολυαγαπημέναις  
Ὅπῳχουν τ' ἀδερφάλια τους, κ' εἶν' καλοκαρδισμέναις.  
Σὲ κλαίει ν ἢ Κερκύρα σου καὶ λέει ἐγλυκειά μου μάννα  
Μάννα μου 'ποῦ εἶσαι ζάχαρι, μάννα μου 'ποῦ εἶσαι μέλι  
Μάννα 'ποῦ εἶσαι διαφεντευτής, κ' εἶσαι καὶ περιδόλι,

Καὶ εἰ δὲν ἀνθῆς ἀποταχυλὰ, ἀνθῆς τὸ μεσημέρι.  
ΙΑΚΩΒΟΥ ΔΕΛΤΟΥ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ



3.

Μὰ πές μου μπάριμπα Γιάννη μου, ποῦ μοῦ σὲ σφράϊσ' ὁ χάρες,  
Σὲ σφράϊσε 'ς τὴν ἐκκλησιά νὰ μὴν τὴ προσκινούμε.  
Σὲ σφράϊσε 'ς τὴ πόρτα μας νὰ μὴν τὴ φοκαλοῦμε.

4.

Μάτια μου ἀνακεφάλισε κὴ ἀτήκου κὴ ἄττα 'πάνου.  
Βάλε τὸ φέσι σου ζαθά, δέστω μὲ τὸ μαντίλι.  
Κὴ ἄσκονε νειαῖς καὶ νειούτοικκις διπλὸ χορὸ νὰ κάμης.  
Ἦσθουνε πρωτοχορευτὴς καὶ πρωτομπαλλαδόρος.  
'Ποῦ ἦσουν ἀπὸ καλὴ γενιὰ κὴ ἀπὸ καλοῦ γονέου.  
Χωρὶς τὸ ταβλομάχαιρο 'ς τὴ τάβλα δὲν καθίζεις.  
Χωρὶς τὴ μπότσα τὸ κραεὶ καὶ τὸ γυαλὶ νὰ πίνης.

5.

Αὐτοῦ ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶ; κὴ αὐτοῦ ποῦ θὰ κοπιάτης  
Μὴν κάννεις ὡσὰν κάνθουνε κὴ ἀργεῖς ὡσὰν ἀργθῶνε,  
Μὰ σκυψὲ καὶ προσκύνησε καὶ σήκου νὰ 'ρθης 'πίσω.  
Φέρε τῶν μάννων τὰ παιδιὰ, τῶν ἀδρεφῶν τ' ἀδρέφια.  
Νὰ 'ρθοῦνε καὶ νὰ φάγουνε, τὰ πολυαγαπημένα.

6.

Σήμερα εἰς τοὺς οὐρανοῦς ἡ ἐκκλησιαὶς 'σημαῖναν  
'Σ τοὺς οὐρανοῦς σημαίνουνε, 'ς τὸν ἄδη κάνουν γάμο.  
Παίρνουν τὴ νειαῖς γιὰ τὸ χορὸ τσοῦ νειοῦ; γιὰ τὸ τραγοῦδι,  
Καὶ παίρνουν καὶ τσοῦ γέροντες γιὰ τὴν καλὴ κουβέντα.  
Παίρνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γὰ παίζου νὰ γελοῦνε.

7.

—Σοῦ 'μιλοῦμε δὲ 'μιλεῖς, σοῦ κρένουμε δὲν κρένεις.  
—'Σὰν πῶς μοῦ λέτε νὰ 'μιλῶ, 'σὰν πῶς μοῦ λές; νὰ κρίνω;  
'Ποῦ ἔχω τὸ στόμα καρφοτὸ, τὰ μάτια μου κλεισμένα,  
Τὰ πόδια μου τὰ 'γλίγωρα, μοῦ τὰ 'χουνε δεμένα.  
Νὰ τὸ 'ξερὲ ἡ μαννοῦλα μου ἀπὸ τὰ 'φές τὸ βράδου,  
Νὰ πάη 'ς τὴ βρούσι γιὰ νερὸ καὶ 'ς τὴ μηλιά γιὰ μῆλο.  
Δός μου μηλιά τὸ μῆλο σου καὶ βρούσι τὸ νερὸ σου.  
F' ἀπάνου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι γλυκὸ 'σὰ μέλι.  
Τοῦ κάτου κόσμου τὸ νερὸ εἶναι πικρὸ φαρμάκι.  
Τὸ πίνου οἱ νειοὶ καὶ χάνονται, κ' ἡ νέκις καὶ πλαντάζου,  
Τὸ πίνου τὰ μικρὰ παιδιὰ κὴ ἀλησμονοῦν τὴ μάννα.

8.

Ἐφές τὸ βράδου τὸ βραδὺ κὴ ὄχι τέλεια τὸ βράδου,  
'Ποῦ ἓνα συναδιανόπουλο εἶχε πολὺ μαράζι.  
Κὴ ὁ βασιληᾶς τόνε 'ρωτάει κὴ ὁ βασιληᾶς τοῦ λέει:  
—Τι ἔχεις συναδιανόπουλο καὶ στίκεις κακιώμένο;  
—Ἐφές ὁποῦ 'δειπνούσαμε 'ς τὴν ἀργυρῆ σου τάβλα  
Ἐμένα μ' ἐκέρσανε ἡ τρεῖς σου ἡ θυγατέρες.  
Ἡ μία μ' ἐκέρνα μὲ γυαλὶ κ' ἡ ἄλλη μὲ πινάκι  
Κὴ αὐτὴ ἡ πιλεῖδ μικρότερη μ' ἐκέρσε φαρμάκι.  
—'Πές μου συναδιανόπουλο, ποῦ θέλεις νὰ σὲ θάψω;  
Θέλεις 'ς τὴν Ἄγια Πελαγιά, θέλεις 'ς τὸν Ἄϊ Νικόλα;  
Θέλεις 'ς τὸν Παντελέημονα 'ποῦ θάφτωνται τὰ ξένα;  
—Μῆτε 'ς τὴν Ἄγια Πελαγιά, εἴτε 'ς τὸν Ἄϊ Νικόλα,  
Εἴτε 'ς τὸν Παντελέημονα 'ποῦ θάφτωνται τὰ ξένα.

ΙΛΙΟΒΑΤΕΙΟΥ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Νά με πατοῦν τὰ πόδια της νά με φιλή ἡ ποδιά της  
Νά στέκη ἡ λάβρα μέσα της, νά καίη τὰ σωτικά της.

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

1.

### Η ΜΑΡΩ ΚΑΙ Η ΜΑΝΝΑ ΤΗΣ.

Σάββατο βράδυ ν' ἔξεψεν ὁ Γιάννης τὸ ζευγάρι,  
 Τὴν ἀκροπελαγιά ἔσπερνέ σπειρὶ μαργαριτάρι,  
 Κῆ ἀνάρη ἀνάρη ἔσπέρνε το, νά μὴν πυκνοφυτρώσῃ,  
 Κ' ἐκεῖνο 'πυκνοφύτρωσε, κ' ἐγείνη καλαμιώνας.  
 Πασάδες τὸ θερίζανε, Τοῦρκοι τὸ κουβαλοῦσαν,  
 Κῆ ὁ βρασιλεῖς τ' ἀλώνιζε μὲ τὴ χρυσὴ τὴ μούλα,  
 Κ' ἡ Μάρω τὸ ξαχάλιζε, μὲ τ' ἀργυρὸ ξαχάλι.  
 Κ' ἡ μάννα της τὴ βίγλιζεν ἀπὸ τὸ παραιθύρι.  
 — Φεῦγα Μάρω ὄχ τὸν κουρνιαχτὸ, φεῦγα Μάρω ὄχ τὸν ἥλιο.  
 — Ἐγὼ τὸν ἥλιο 'ρέγομαι, τὸν κουρνιαχτὸ ἀγαπᾶω  
 Κ' ἐγὼ τὸ πρῶτο ἀλωνιστὴ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.  
 — Μάριω μου ὁ πρῶτ' ἀλωνιστὴς πολλὰ προικιὰ γυρεύει.  
 — Μάννα 'χε τα καὶ δὸς του τα κῆ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.  
 — Γυρεύει ἀλώνια δώδεκα, μ' ὄλους τσ' ἀλωνιστάδαις  
 — Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κῆ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.  
 — Γυρεύει μύλους δώδεκα, μ' ὄλους τσοῦ μυλωνάδαις.  
 — Μαννά 'χε τους καὶ δὸς του τους, κῆ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.  
 — Γυρεύει ἀμπέλια ἀγύριστα, μ' ὄλους τσοῦ τσαπιτάδαις.  
 — Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κῆ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.  
 — Γυρεύει τ' ἀδερφάκια σου δοῦλοι του νά τοῦ πᾶνε.  
 — Μαννά 'χε τα καὶ δὸς του τα, κῆ ἄντρα θὰ τόνε πάρω.

2.

### Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ.

Σὲ περιβόλι 'μπάινω, ὠρῶ μελαχροινῆ,  
 Κ' ἐμάζονε τὰ βόδα, καὶ τ' ἄνθια μίαν αὐγή.  
 Μὲ προσοχὴ μεγάλη στέκω καὶ τὴν θωρῶ.  
 — Στόμα δακτυλιδένιο, δύο λόγια νά σοῦ 'πῶ.  
 Κάμε, κυρά μου, κάμε, κάμε τὸ ψυχικὸ  
 Γιὰ 'μένε τὸν καυμένο, ἕνα φιλι γλυκὸ.  
 — Καὶ τὸ φιλι ἄ σοῦ δώκω, 'σάν τι καλὸ θὰ ἰδῆς;  
 Ἄντις γιὰ 'λεημοσύνη, κόλασι ἀκαρτερεῖς.  
 Ἐμένανε μοῦ πρέπει ἐνάς νεῖδς καμαρωτός,  
 Μουστάκι χαϊδεμμένο κ' εἰκοσιδύο χρονῶ.  
 Λάμπει τὸ πρόσωπό του 'σάν ἥλιος λαμπρινός.  
 Λάμπει τὸ μέτωπό του ὡσάν ἀυγερινός.  
 — Μωρὴ δύο ὥραις εἶται ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινῆ,  
 Τέσσερῃς μαυρομμάτα καὶ τσ' ἔξι γαλανῆ.  
 — Μωρὲ δύο ὥραις εἶμαι ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινῆ,  
 Τέσσερῃς μαυρομμάτα καὶ τσ' ἔξι γαλανῆ,  
 'Ροδοπεριγυμμένη κρουστάλι καὶ γυαλί.

3.

### ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΤΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου ἀπερνᾶ γλέπω φωτιὰ ἀνχμμένη  
 Γλέπω καὶ τ' ἀρχοντόπουλο 'ποῦ σ' ἔχει ἀγκαλιασμένη.  
 Πάλε γυρίζω κῆ ἀπερνᾶ νά σὲ ψυχρορωτήσω.  
 — Μὴ μὲ βρωῆς, λεβέντη μου, τὴν πίκρια τὴ δική μου  
 'Ποῦ 'μαθα 'ποῦ 'παντρεύτηκες κ' ἔχασα τὴ ζωή μου.  
 — Τεῶπα τρανταφυλλένια μου καὶ κρουσταλένια βρούσι  
 Δὲ σ' ἀπαρνῶμαι ἐγὼ ποτὲ, 'ποῦ θεῖς νά μοῦ τ' ὀρίση.  
 Τεῶπα τρανταφυλλένια μου θὰ γένης περιβόλι,

Τξενταμινάκια καὶ μοσκαίς νά σέ ζηλεύουν ὅλοι.  
 Ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ ἂν ἀναιβῆς ὡς τὰ σύγνεφ καὶ ἂν κάτσης  
 Ἰίσιω τὸν ἥλιο καὶ ἂν κρουφτῆς πάλαι ὀδική μου ἐγράφτης.  
 Ἐχίς τοῦ ἡλίου τῆ ὀμορφιάς, τοῦ φεγγαριοῦ τῆ ἀσπράδις  
 Τοῦ μήλου τοῦ βενέτικου, τῆ ῥοδοκοκινάδας.

4.

### Η ΡΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ

— Ποῦ ἦσουν, Ῥήνη, τὸ πουρνό; Ποῦ ἦσουν τὸ μεσημέρι;  
 — Μάννα, νερὸ δὲν εἶχαμε κ' ἐπῆγα γιὰ νὰ φέρω.  
 Πάρνει τ' ἀγνέφι τὸ νερὸ, καὶ τ' ἄστρο τὸ πηγάδι.  
 Ἐκίτσα κ' ἔκλαυτα πικρὰ καὶ παραπονεμένα.  
 — Φέρε μου ἀγνέφι τὸ νερὸ καὶ σὺ ἄστρο τὸ πηγάδι.—  
 Φέρνει τ' ἀγνέφι τὸ νερὸ καὶ τ' ἄστρο τὸ πηγάδι.  
 Γιομίζω τὸ σταμνάκι μου, θολὸ καὶ βουρλωμένο.  
 Ὡς τὴν στρατάν ὀποῦ ἐπῆγαίκα, ξενούτσικο ἀπανταίω.  
 Κουπιά νερὸ μου ἔγυρεψε, κ' ἐκεῖ κοῦπα δὲν εἶχα.  
 Τὴν πλάτη μου ἐχαμύλωσα καὶ ἔδωκά του κ' ἐπίε.  
 Τὰ χεῖλιά του εἶχε ὡς τὸ σταμνί, τὰ μῦατιά του ὡς ἐμένα.  
 — Πίνε το ξένε τὸ νερὸ κ' ἐμένα μὲν κυττάζης.  
 Κὴ αὐτὰ τὰ μῦατια ποῦ θωρεῖς ἔχουν καλὸς δραγάταις.  
 Ἡ μάννα μου εἶναι ἀμπελοργός, καὶ ἀφέντης μου ὁ δραγάτης.  
 Τ' ἀδέρφια μου εἶν' τὰ κλήματα κ' ἐγὼ εἶμαι τὸ σταφύλι.  
 — Κλωτσῶ πατῶ τὰ κλήματα καὶ διώχνω τὸ δραγάτη,  
 Σκοτόνω τὸν ἀμπελοργὸ καὶ τρώγω σὲ σταφύλι.

5.

### Ο ΜΑΥΡΟΣ

— Ποιὰ ἦτανε ποῦ ἐτραγοῦδουε ἐψὲς ἀργὰ ὡς τὴ βίγλα



Κὴ ἀχούσανε ἢ ἀκρογιαλιάς καὶ ἀκούαν τὰ καράβια.  
 — Δὲν ἦταν ποῦ ἐτραγοῦδουε χίρα καὶ παντρεμμένα  
 Μον' ἦταν ποῦ ἐτραγοῦδουε μιὰς ρούσας θυγατέρα,  
 Ποῦ ἦτανε δώδεκα χρονῶν καὶ ὁ ἥλιος δὲ τὴν εἶδε.  
 Κ' ἡ μάννα τῆς τῆς ἔλεγε κ' ἡ μάννα τῆς τῆς λέει  
 — Φυλάξου, θυγατέρα μου, μαῦρος μὴ σὲ φιλήσῃ.  
 — Μάννα μου, μαῦρος ἦτανε καὶ μαῦρο τὸν εἶλεν  
 Μὰ εἶχε τὸ φίλημα γλυκὸ τὸ ἀγκάλαις μυρωδάταις.  
 Θὰ πάω νὰ ἔρω τὴ μάννα του νὰ τὴ ψυχνορω-ήτω,  
 Ὡς τὴν ἐτρωγε ὡς τὸ γκάστρι τῆς, ποῦ ἐμύριζ' ἔτσι ὁ γυιὸς τῆς.  
 — Μόσκο ἔτρωε τ' ἀποταχυὰ, μόσκο τὸ μεσημέρι  
 Κ' ἴσια τὸ γέμμα τῆς μέρους ὅλο μονάτο μόσκο.

6.

### Η ΝΑΪΣΣΑ

— Μὲ παντρέψαν οἱ γουνοὶ μου, οἱ ἄνο μοι.  
 Μοῦ ὄωσαν βρωμοπούλα, μάϊτσας παιδί.  
 Μαγεύει τὰ καράβια καὶ τὰ κάτεργα.  
 Ἐμάγεψε κ' ἐμένα καὶ δὲν ἔρχομαι.  
 Σοῦ στέλνω δαχτυλίδι ὀχι τὸ χέρι μου,  
 Καὶ βάλ' το ὡς τὸ ὀδικό σου, ὡς τ' ἄκριο δάχτυλο.  
 Κὴ ἄμ' ἂν τὸ ἰδῆς καὶ λάμψη, χάρου κ' ἔρχομαι,  
 Κὴ ἂ χαλκομελανιάσῃ μὴ μ' ἀκαρτερῆς.

7.

### Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ.

Ἐψὲς ἀργὰ ἐψηχάλιζε καὶ ὁ Γιάννης ἐτραγοῦδα.  
 Ευπνάει τ' ἀποδόνια εἰς τῆ φωλκαίς, τ' ἄγρια πουλιὰ ὡς τοῦς  
 κάμπους.

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**  
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ξυπνάει καὶ τὸ δράκοντα, μὲ τὴ δρακόντισσά του.  
 — Καλῶς τὸ Γιάνν' τὸ γιόμμα μου, τὸ Γιάνν' τὸ δειλινό μου,  
 Κῆ ἂ μ' ἀπομείνη τίποτα νὰ ᾔν' τ' ἀποταχυνό μου.  
 — Ἄφες με, δράκο, μὴ μὲ φᾶς, τί πάω νὰ στεφανώσω  
 Τὶ ἐμένα ἔχουν τραγουδιστὴ καὶ πρῶτο σοναδόρο.  
 — Ἄν ποιοῦ μ' ἀφήνεις ἐγγυητὴ, ἄν ποιοῦ μ' ἀφήνεις πιέτζο;  
 — Τὸν ἥλιο ἀφάνω ἐγγυητὴ καὶ τὸ φεγγάρι πιέτζο.—  
 Κῆ ὁ Γιάννης ἐπαράργησε, καὶ ὁ δράκοντας πεινάει.  
 Κ' ἐκεῖ ἀρχίναε κ' ἔτρωγε τοῦ ἥλιου τσὴ ἀκτίδαις.  
 Μὰ νὰ το τὸ συμπεθερεῖο καὶ ὄλοι οἱ συμπεθεροί.  
 — Καλῶς τὸ Γιάνν' τὸ γιόμμα μου, τὸ Γιάνν' τὸ δειλινό μου,  
 Κῆ ἂ μ' ἀπομείνη τίποτα, νὰ ᾔν' τ' ἀποταχυνό μου.—  
 Κάνεις δὲν ἀποκρίθηκε ν' ἀπὸ τσοῦ συμπεθερούς,  
 Παρὰ ἡ νύφη μοναχῆ, ποῦ ἐπόνει γιὰ τὸ Γιάννη.  
 — Μαχαίρια νὰ ᾔν' τὸ γιόμμα σου, σπαθιά τὸ δειλινό σου.  
 Κ' ἕνα μχαίρι δίκοπο νὰ ᾔν' τ' ἀποταχυνό σου.  
 — Τίνος παιδὶ μωρὴ ἴσαι σὺ, ποῦ κουβεντιάζεις ἔτσι;  
 — Ἡ μάννα μου εἶναι ἡ ἀστραπὴ κῆ ὁ ἀφέντης μου τὸ βόλι,  
 Κ' ἐγὼ τ' ἀστραποπέλεκο ποῦ καίω τσοῦ δρακόντους.  
 — Τρέχα Γιαννή μου ἔς τὸ καλὸ καὶ ἔς τὴν καλὴ τὴν ὥρα,  
 Τὶ ἔχω ἀδερφὸ μικρότερο, σκιάζομαι μὴ τὸ κάψη.

8.

Η ΜΠΑΡΜΠΟΥΛΟΜΕΝΗ.

Ἦθελα ν' ἀρχινήσω τὰ πάθη μου νὰ πῶ  
 Γιὰ μία μπαρμπουλομένη, κοπέλα ποῦ ἀγαπῶ.  
 Ποῦ δύο ὄραις ἦταν ἄσπρη καὶ τρεῖς μελαχροινὴ,  
 Τέσσερης μαυρομμάτα καὶ τσὴ ἔξι γαλανή.  
 Νάτηνε καὶ προσφέρνει καὶ μπαίνει ἔς τὸ χορῶ.  
 Μὲ τί μ'μάτια ὁ καυμένος στέκω καὶ τὴ θεωρῶ.

Λέω νὰ τήνε πάρω, πὸ μέσα ὄχ τὸ χορῶ,  
 Σκιάζομαι καὶ φοβοῦμαι μὴν κάμω φονικό.  
 Σκιάζομαι καὶ φοβοῦμαι μὴ μοῦ τὴν κάμουνε,  
 Ἐς τὰ πόδια καὶ μὲ πιάκουν καὶ μοῦ τὴν πάρουνε.  
 Ἐς τὸ Τζάντε θεὸ νὰ πάω νὰ μάθω τζελουδιά,  
 Κ' ἐκεῖ ἤυρα δύο κοπέλαις, κ' ἐκάνανε δουλειά.  
 Ἡ μία ἔκανε σκαλτσούνια ἄσπρα μπαμπακερνά,  
 Κ' ἡ ἄλλη παντρεμμένη, μαῦρα μεταξωτά.  
 Ἐς τὸν ἄδη θεὸ νὰ πάω τὸ Χάρο γιὰ νὰ βρῶ  
 Νὰ τότε πιάκω φίλο καὶ ἀδερφεποῖτέ.  
 Νὰ βγάλη νὰ μοῦ δώκῃ δύο σαῖτταις κοφτεραίς,  
 Νὰ πάω νὰ σαῖττεύσω δύο βεργολυγεραίς.

9.

ΤΟ ΠΙΚΡΟ ΜΗΝΤΜΑ.

— Πουλάκια μὲ χρυσὰ φτερά, ὅλα συμμαζωθῆτε  
 Τρεχάτε ἔς τὴν ἀγάπη μου δύο λόγια νὰ τῆς πῆτε.  
 Πῆτε τῆς λόγια, πῆτε τῆς, κάψτε τε τὴν καρδιά τῆς.  
 Πῆτε τῆς ποῦ ἐπαντρεύτηκα κοντὰ ἔς τὴ γειτονειά τῆς.—  
 Καὶ τὰ καυμένα τὰ πουλιά, τ' ἄξια τὰ μπιστεμμένα,  
 Οὔτε σὲ πέτρα ἐκάτσανε, μῆτε ἔς ἐλγὰς κλωνάρι.  
 Μονὲ ἐπῆγαν κ' ἔκατσαν ἔς τὴ νειὰν ὁποῦ ἀγαπάει.  
 Ἐς τὰ χέρια τῆς τὰ ἔπιασε καὶ τὰ ψαγνορωτάει.  
 — Πουλιά μου μὴ σὰς ἔπεμψε ὁ νεῖος ποῦ μ' ἀγαπάει;  
 — Κόρη μου, ὁ νεῖος ποῦ σ' ἀγαπάει πλέο δὲ σ' ὠνομάζει.  
 Τὶ ἤρρηκε ἀλλοῦ κῆ ἀγάπησε αἰταίρι ποῦ τοῦ μοιάζει.—  
 Κ' ἐκεῖνη ἄν καὶ τ' ἄκουσε πιαίνει τὸ κούτελό τῆς,  
 Καὶ λέει Τρισυπόστατε, νὰ ῥθῃ ἔς τὸ λογισμό τῆς.  
 Καὶ λέει — Τρισυπόστατε, συμμαζώξε τὸ νοῦ μου,  
 Ἐς τὸ νοῦ μου καὶ τὸ λοῖσμὸ νὰ γράψω τ' αἰταιριοῦ μου.—

ΙΑΚΩΒΑΤΙΣΤΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ



Ἀπὸ τ' ἀπάθη τὸ πολὺ, καὶ ὄχ τὸ πολὺ τ' ἀπάθη  
Ἡ πέννα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἐσπάραζε κ' ἐχάθη.

10.

## ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Μίαν αὐγὴ ταχὺ ταχὺ, μέσ' ἔς τὸ πικραθυράκι;  
Μία κόρη ν' ἐνιθύντανε μὲ τὸ ποκαμισάκι  
Παλληκκαράκι ἀπέρασε, τῆς εἶπε — Γειά σου, γειά σου. —  
Κ' ἐκείνη τ' ἀποκρίθηκε — Δὲν πᾶς εἰς τὴ δουλειά σου;  
Μὴ βάλλω τ' ἀδελφάκιζ μου καὶ σφάξουν τὴν καρδιά σου;  
— Τόσο κακὰ εἶν' τ' ἀδέλφια σου 'ποῦ θὲ νὰ μὲ σκοτώσουν;  
Γιὰ 'να φιλι' ποῦ σοῦ ζητῶ, θάνατο θὰ μοῦ δώσουν;  
— Κακὰ δὲν εἶν' τ' ἀδέλφια μου μόν' εἶναι παλληκκαρία,  
Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς, παλεύουν 'σὰ λειοντάριζ.  
Σύρε τὸ ἔλιγωρότερο ἀπάνου εἰς τὸ χωρίο,  
Κῆ ἂν εὔρης καὶ τ' ἀδέλφια μου κουβέντιαστα τὰ δύο.  
Κ' εὔρες τα καὶ κουβέντιαστα κῆ ἀνάφερε τὸ γάμο.  
Νὰ ζήσετε, ἀδελφάκια μου, κουνιαῖδους νὰ σὰς κάμω.  
— Κῆ ἂν ἴσως καὶ δὲ μὲ δεχτοῦν κουνιαῖδο νὰ μὲ κάμουν;  
Ποιὸς ξέρει καὶ τί τύραγον βούλονται νὰ μοῦ κάμουν;  
— Κῆ ἂν ἴσως καὶ σὲ δεχτοῦν κουνιαῖδο νὰ σὲ κάμουν,  
Καὶ 'σὰν 'ποῦ λὲς καὶ τὸ τύραγγο βούλονται νὰ σοῦ κάμουν,  
Σύρε τὸ ἔλιγωρότερο καὶ γύριτε ν' ὀπίσω,  
Νὰ σοῦ τὸ δώκω τὸ φιλι' νὰ σὲ περηγορήσω.

11.

## Ἡ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΑΠᾶ.

Ὅλαις ἢ χώραις χαίρονται, κῆ ὄλαις βχροῦν παιγνίδια,  
Τ' ἀδάση κ' ἡ μονοδασιά, στέκει ὄλο πικραμμένη,  
Καὶ μία χώρα τήνε βρώται κ' ἡ ἄλλη χώρα τῆς λέει

— Γιατί ἀδάση δὲ χαίρεσαι, γιὰ δὲ βχρεὺς παιγνίδια;  
— Μὰ πῶς μοῦ λέτε νὰ χαρῶ, παιγνίδια νὰ βαρήσω,  
'Ποῦ ἐμένζ μὲ σεδιάρνε τῆ γῆς καὶ τοῦ πελάγου; —  
Λέκμη ὁ λόγος ἔστεκε κ' ἡ ὄμιλιὰ 'κρατηώτουν,  
Πέφτουν ἢ μπόμπαις 'σὰ βροχῆ, κανόνια 'σὰ χλαῖζι  
Κῆ αὐτὸ τὸ λιανοντούφεκο 'σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης.  
Πρώτη κουρσιὰ 'ποῦ ἐδώκανε, ἐπήρνε τὴν Κρήτη,  
Ἐπήραν τοῦ Πρωτοπαπᾶ τὴν πρώτη θυγατέρα.  
Πέντε πασάδες τὴν κρατοῦν κ' ἔξι τὴν κουμπανιάρουν,  
Καὶ δεκοχτῶ Γιαννίτσαροι τοῦ βασιλειῶς τὴν παίρνουν.  
— Ἐδέξου, ἀφέντη βασιλεῖα, τῆς Κρήτης τὸ κανίσι. —  
Μαντάτα πᾶνε κ' ἔρχονται εἰς τοῦ παπᾶ τὴν πόρτα.  
— Κάμε κουράγγιο δέσποτα, κάμε καρδιά παπᾶ μου,  
'Πήρνε Τοῦρκοι Ἀγαρηνοὶ τὴν κόρη τῆς Μαρίας. —  
Μὰ τὸ 'μαθε ὁ πρωτοπαπᾶς πολὺ τοῦ 'κακοφάνη.  
Μὲ μιὰς πουλεὶ τὰ ρούχα του, πουλεὶ καὶ τ' ἔλογά του,  
Πουλεὶ παλάτια δίπατά μ' αὐλαὶς μαρμαρωμέναις.  
Τρία μουλάρια ἐφόρτωσεν ἀσῆμι καὶ λογάρι.  
Περιγιαλοῦ ἐκάταιβηκε καὶ νόημα τοῦ κάνει.  
— Καράβια ἐβγάτε 'δῶ τῆς γῆς, κάτεργα 'δῶ ἔς τὴν ἔκρη.  
Χίλια δίνω νὰ τὴν ἰδῶ, χίλια νὰ τῆς μιλήσω,  
Χιλιάδαις δεκατέσσερῃς νὰ τήνε χαιρετήσω.  
— Εἶδὲ γιὰ δέκα ἢ κόρη εἶναι, εἶδὲ γιὰ δύο χιλιάδαις  
Εἶναι τ' ἀγούρου φίλημα, γιὰ τοῦ πασᾶ τὸ ἀγκάλαις. —  
Τὰ στήματα δάκρυα ἐγίδμισε, τῆς σκάλαις μυρολόγια.  
— Σύρε πατέρα σπίτι σου, σύρε ἔς τὰ περιαιυλά σου,  
Κῆ ἂν ἔχῃς ἄσπρα χάρου τα, φλωριά καὶ γόδερέ τα.  
— Μισέυεις θυγατέρα μου, καὶ δὲ μοῦ παραγγέλνεις;  
— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, πατέρα μου, τί νὰ σοῦ παραγγείλω;  
Χαιρέτα μου τὴ μάμμα μου, τῆς δυό μου τὸ ἀδερφάδαις,  
Καὶ τὴν μικρότερη μὴ μοῦ τὴν χαιρετήσης.

Γιατί με καταράστηκε τῆ τρεῖς γιορταῖς τοῦ χρόνου.  
Ἡ μιὰ 'ταν τοῦ Βαγγελισμοῦ, κ' ἡ ἄλλη τοῦ Βαγιῶνέ.  
Κ' ἡ ἄλλη ἦτανε Λαμπρά με τὸ Χριστὸς Ἀνάστη.  
Τοῦρκος νὰ με ἀββαβωνιάστῃ, Τοῦρκος νὰ με φιλήσῃ  
Τοῦρκος νὰ με στεφανώθῃ, Τοῦρκος νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ.  
Μ' ἀλήθεια Τοῦρκος ἦτανε καὶ Τοῦρκο τὸν ἐλέγαν  
Κ' ἐγὼ χρυσὰ πεύκια πατώ, χρυσὰ σκάνια καθίζω,  
Κ' ἕνα ν ἀργυρομάντυλο τὰ μάτια μου σφογγίζω.

12.

### Ἡ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑ.

— Σήμερα Τρίτη ἐ τρίτωσε, σήμερα τριάντὰ μέρακι,  
Σήμερα τὸ τριανταήμερο τὸν ἀγαπάω δὲν εἶδα.  
Ἐφές τὸν εἶδα 'ς τὸ χορὸ, σήμερα 'ς τὸ τραπέζι,  
Καὶ με τὸ μάτι μου 'καμε καὶ με τὸ δεστεμέλι  
Καὶ με τὸ κορφομάντιλο, κόρη ἔλα 'ς τὸ πηγάδι.—  
Κ' ἡ κόρη, γυιέ μου, ἐξάργησε καὶ ὁ νεῖδς ἀποκοιμήθη.  
Κ' ὁ νεῖδς ἀποκοιμήθηκε 'ς τοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀχειλι  
Ἔστεκε διαλογίζονταν πῶς νὰ τονε ξυπνήσῃ.  
— Ἄν τὸν εἰπῶ σπαθὶ λαμπρὸ, σπαθὶ εἶναι καὶ σκουριαίνει.  
Νὰ τὸν εἰπῶ βέργα χρυσῆ, βέργα καὶ βεργοκλίνει.  
Ἄν τὸν εἰπῶ κληματιανὸν τὸ κλῆμα κόμπου, ἔχει  
Ἄν τὸν εἰπῶ ἄστρι τ' οὐρανοῦ ἄστρι καὶ βασιλεύει.  
Ἄς τὸν εἰπῶ 'σάν ἤξερα, 'σάν ἤμουν μαθημένη.  
Ἄστα ἀκριβὲ τῆ μάννας σου, καὶ μοναχὲ δικέ μου.  
Ἄστα νὰ πάρῃς τὸ φιλι μπρὶν βρέξει μπρὶ χιονίσει  
Πρὶν καταβίσει ὁ Δούναβις, πρὶ σείρουν τὰ ποτάμια  
Νὰ πάρῃς τοῦ Μάϊ τῆ δροσιά, ε' Ἀπρίλι τὰ λουλούδια.



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

BR.  
10



**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ